

DEKRET

Zawsze otwarte „podwoje wiary”, wprowadzające do życia w komunii z Bogiem i pozwalające na wejście do Jego Kościoła, są początkiem drogi, która – rozpoczęta chrztem - trwa przez całe życie. Ten pierwszy etap nieuchronnie kieruje myśli ku drodze, którą Kościół kroczy jako wspólnota zmierzająca do Ojca przez Chrystusa w Duchu Świętym. Ta „wspólna droga” wierzących jest dla nich najlepszym sposobem na osiągnięcie właściwego celu, a mianowicie zbawienia dusz, skoro *podobało się jednak Bogu uświęcić i zbawiać ludzi nie pojedynczo, z wykluczeniem wszelkiej wzajemnej między nimi więzi, lecz uczynić z nich lud* (Sobór Watykański II, Konstytucja dogmatyczna o Kościele „Lumen Gentium”, 9). Wspólnotowa realizacja wiary mieści się w zbawczym planie Boga wobec każdego człowieka. Przekaz wiary realizowany jest tak przez nauczanie, jak i poprzez stanowienie prawa, skoro to właśnie z wiary Kościoła czerpią moc i normatywny charakter środki służące jej przekazywaniu. Jest to wiara Ludu, który ma swoje własne prawo, mnogość sposobów wspólnego podążania ku niebu, wśród nich zaś instytucję synodu diecezjalnego wyrażającą i urzeczywistniającą ideę wspólnoty, wręcz „wspólnej drogi”.

Do idei tej nawiązuje Kościół w swoim nauczaniu wielokrotnie, zwłaszcza zaś w soborowym stwierdzeniu: *już od pierwszych wieków Kościoła biskupi stojący na czele poszczególnych Kościołów, w poczuciu więzi braterskiej miłości oraz przekazanego Apostołom powszechnego posłannictwa, zespalali swe siły i zamierzenia dla pomnożenia dobra zarówno wspólnego, jak i właściwego poszczególnym Kościołom. W tym celu organizowano czy to sobory, czy synody prowincjonalne, czy wreszcie synody plenarne, na których biskupi ustalali jednakowy dla różnych Kościołów sposób zarówno nauczania prawd wiary, jak i normowania dyscypliny kościelnej. Obecny święty Sobór powszechny wyraża życzenie, by czcigodne instytucje soborów i synodów nabrały nowej mocy, dzięki czemu można by należycie i skuteczniej zatroszczyć się o wzrost wiary*

izachowanie karności w różnych Kościołach stosownie do okoliczności czasu (Sobór Watykański II, Dekret o pasterskich zadaniach biskupów w Kościele „Christus Dominus”, 36). Mając na względzie tę myśl Czcigodnych Ojców Soboru Watykańskiego II, jak również *zbawienie dusz*, które w Kościele winno być zawsze *najwyższym prawem* (por. kan. 1752 KPK), niniejszym, wedle norm obowiązującego Kodeksu Prawa Kanonicznego (kan. 460 KPK)

ZWOŁUJĘ II SYNOD ARCHIDIECEZJI KATOWICKIEJ

to jest zebranie wybranych kapłanów oraz innych wiernych Archidiecezji Katowickiej, którzy dla dobra całej wspólnoty diecezjalnej świadczą pomoc Arcybiskupowi Katowickiemu.

Celem Synodu ma być wsłuchiwanie się w to, co „Duch mówi Kościołowi” katowickiemu. Odpowiedzią tegoż zebrania Kościoła lokalnego na wezwanie Ducha Świętego niech będzie podjęcie aktywnego współuczestnictwa w Bożym dziele zbawienia. Ma się to dokonać poprzez refleksję nad obecną sytuacją Archidiecezji, a zwłaszcza nad jej duszpasterstwem oraz opracowanie – wobec wyzwań współczesności – wizji przyszłości tegoż duszpasterstwa w świetle soborowej eklezjologii komunii. Istotnym celem Synodu niech będzie formowanie świadomości i pobudzanie różnych form współodpowiedzialności za Kościół lokalny – tak we wspólnotach, jak i u poszczególnych wiernych. Szczególnie też owa wizja przyszłości dotyczyć ma aktualizacji prawa partykularnego wedle wymogów prawa powszechnego Kościoła, ze szczególnym uwzględnieniem postulatów II Polskiego Synodu Plenarnego oraz troski o poprawność w zakresie doktryny i obyczajów. Tak formułowane cele Synodu mają sprawić, by stał się on narzędziem odnowy tak gorliwości pastoralnej, jak i dyscypliny prawnej Kościoła lokalnego.

Ks. Adam Pawłaszczuk
Kancelarz
Kurii Metropolitalnej

+ Wiktor Skworc
Arcybiskup Metropolita
Katowicki

Katowice, 25 listopada 2012 r., *tj. w Uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata*

VA I – 7244/12

VAI – 1/13/23/12